

[Grethe Philip.]

planerne, at man skulle opføre en personalebørnehave, men jeg forstod, at indenrigsministeren var meget positiv over for tanken om i hvert fald at overveje spørgsmålet. Nu vil jeg rette det samme spørgsmål til socialministeren. Vi står her igen over for en stor institution, som givetvis vil skulle beskæftige et betydeligt antal kvindelige funktionærer. Vi ved også, at det for mange kvindelige funktionærer kan være et overordentlig stort problem at få anbragt deres børn, og derfor vil jeg også over for socialministeren rette henstilling om, at man overvejer at tage initiativ til oprettelse af en børnehave i nær tilslutning til den institution, som vi nu skal bygge.

Med disse ord kan jeg tilslige mit partis velvillige behandling af lovforslaget.

Inger-Lise Bech Hansen: Danmark er jo kendt ud over verden som et af de lande, der har den bedste åndssvageforsorg. Trods dette må man se klart i øjnene, at vi har stort behov for pladser til disse mennesker. Situationen kræver, at der bliver gjort noget, og at det bliver gjort omgående. Som Danmarks befolkning stiger, må man også være klar over, at antallet af åndssvage stiger.

I dette lovforslag er der taget et godt initiativ, som liberalt centrum kan påskønne. Ser man på bemærkningerne, vil man som ikke-fagmand umiddelbart sige: det er godt, det ser fornuftigt ud, de penge er givet godt ud. Men hermed kan man ikke lade sig nøje; man må nødvendigvis stille sig selv et væsentligt antal spørgsmål angående selve byggeplanen.

Jeg havde gerne set, at planen havde været mere detaljeret, så man umiddelbart havde kunnet se, om bygningernes placering i forhold til hinanden var praktisk. Kan man nemt uden for lange omveje bevæge sig fra det yderste område i øst til det tilsvarende i vest? For mig at se synes det ikke umiddelbart at være tilfældet. Heller ikke ser det ud, som om depoterne ligger sådan, at man uden mange skridt kan føde dem; man

skulle jo kunne føde dem direkte udefra, fra bil. Vi må huske på, at i et sådant center for åndssvage består ca. 70 pct. af arbejdet i almindelig hotelvirksomhed. For at et hotel skal kunne virke gnidningsløst med de færrest mulige betjenende ånder, må alt være praktisk anbragt i forhold til hinanden. Er det praktisk at skulle igennem et hobbyrum og et depot for at komme ind i et skyllerum? Vi må huske på, at disse mennesker, som skal plejes og passes her, ofte er ret hjælpeløse. Og er det fuldt forsvarligt med så lange gange? Vi må og skal ikke alene tænke på patienterne — eller rettere sagt: vi skal først og fremmest tænke på dem, men det gør vi ved for en stor del at tænke på det personale, som skal gå patienterne til hånde eller pleje og passe dem.

Har man, når man nu ønsker at lægge centret her ved Næstved, undersøgt, om der er stort nok udbud af arbejdskraft her? For hvor ville det være synd, om man fik et pragtfuldt forsorgscenter, hvor en eller flere afdelinger måtte stå lukkede på grund af mangel på arbejdskraft.

Da jeg finder, at det er af overordentlig stor betydning, at centret har en fast plejerstab, med eftertryk på „fast“, havde det måske været praktisk at knytte endnu flere funktionærboliger til centret, så man gjorde det mere eftertragtelssværdigt at tage arbejde her. Åndssvage har nemlig, som små børn også har det, et stort behov for at knytte sig til andre mennesker, eller nærmere til nogle bestemte mennesker, så det vil være i høj grad gavnligt, at der ikke knyttes alt for løs hjælp til centret. På den måde vil der i langt højere grad komme ro og harmoni ind i deres tilværelse. Vi skal jo tilstræbe, at denne bliver menneskelig, ikke bare steril.

I øvrigt er der langt flere spørgsmål, der trænger sig på. Der er lagt mange gode tanker i forslaget: en bysamfundsmæssig placering, rekreative grønne områder, sportspladser, pavilloner og små huse, så de, som er tvunget til at være her, kan få en følelse af at opholde sig i et hjem og ikke på en